

направи размышленіята си върхъ това. Послѣ, като гледаше чи мълчаніето ѝ наскърбяваше Германа, тя му подаде панерчето като му каза: — Чи мигаръ пакъ това е причина да ми не помогнете никакъ въ работѣтъ ми? Държете този товаръ, и елате да ся поразговорите съ мене. Размыслихте ли добръ за това, Германе! Рѣшени ли сте добръ за тѣзи странж?

— Увы! мила майко; не треба да ми говорите съ този начинъ: азъ быхся рѣшилъ ако можахъ да сполуча; но понеже нѣма да съмь послушанъ, азъ за сега съмь рѣшенъ само да ся исцѣря отъ тѣзи болестъ, ако мога.

— А ако не можете?

— Всяко нѣщо си има крайтъ, бабо: когато жонть е претоваренъ, той пада! и когато волтъ нѣма вече що да яде, той умира.

— Съ това вый искате да кажете чи ще умрете, ако не успѣете, е? Богъ да пази, Германе! Не обычамъ азъ единъ человекъ като васъ да казва такива нѣща, защото, когато ги казва, той ги и мысли. Вый сте человекъ съ голѣмо сърдце, и слабостъта е много опасна у якитѣ людіе. Хайде! имайте надеждж. Азъ не разумвамъ чи една мома, която е въ бѣдность, и на койшто вый правите голѣмж честь като ѝ искате, може да ви откаже.

— Това е обаче истината, тя ми отказва.